

1153

LYRIESE PORTRETTE

E

121

DOOR
LEO VAN BREEN

L.v.B.

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

0390 0658

LYRIESE PORTRETTE

1.25

1153 E121

431987.

LEO VAN BREEN

LYRIESE PORTRETTE

Omslagtekening van
ALB. GOETHALS

UITGEGEVEN DOOR A.A.M. STOLS
MAASTRICHT & BRUSSEL

VISSCHOTEL

Een schuwe zilvervis, die in een boze
magnetiese beslotenheid wild spartelt,
zichzelf niet vrij vecht, maar zijn zeer gemarteld
geschubde lichaam wringt tot in het broze
helglanzend vlees het net zijn groeven kartelt;

Een zilvervis uit wateren waar roze
en lila anemonen zeer voorzichtig
te voorschijn bloeien in een kort en schichtig
zich overgeven aan de oeverloze
diepwaterstromen, snel en ondoorzichtig;

Een vis die straks voor u of mij gebraden
op onze jaagtocht naar de eeuwigheid
wordt opgediend met glimmende saladen.
O stomme tranen, om een vis geschreid.

DE WAANZINNIGE

Van nu af was in haar ontredderd hart
de mogelijkheid van rust niet meer te vinden;
Niets kon haar duisterende aandacht binden;
Ze leefde nog maar leefde zeer verward.

Alles kwam boven uit een boze gril.
Ze vond zich door de zware zomeravond
hijgende achter een verlangen, dravend
als een bezetene, tegen haar wil.

Men bracht haar eindelijk naar een gesticht.
Ze lachte sluw, alsof zij dit kon weten.
Een van de kindren fluisterde verlicht:
Nou gaat ze eindelijk . . . Toen brak 't vergeten
geheugen los op haar verstard gezicht.
Ze wilde weg en gilte hoog: 'k heb wat vergeten!
Maar 't rijtuig rolde en de deur sloeg dicht.

FATSOEN

I

Er gaat van haar een mysterieus schandaal,
dat zij zich met een kerel . . . 't gaat bij monde
van iedereen die graag in 't ongezonde
stadsleven fantaseert een fel verhaal.

Het moet wel heerlijk zijn om in een kaal,
verbleekt vertrek, waar de gedachten kleven
aan de beslagen ruit, romanties te beleven
anderer open zonden; zich te geven
aan heimlike gedachten bonter praal.

En daarna zedig over straat te gaan,
een tweebenig fatsoen, dat ingetogen
de wereld tovert voor verblinde ogen
gewenste schijn, om zonder mededogen
het openlike' in andren neer te slaan.

II

En dèze vrouw. Wat heeft zij dan misdaan?
Heeft zij veel liefgehad? Het zij haar snel vergeven.
En veel geschreid dus? Alles staat geschreven
en is wetmatig als de loop van zon en maan.

En dan nog dit: Het klaagt zichzelf aan.

Maar zij die loerend achter ramen staan,
en van tersluikse binnenpretjes leven,
beluste tongen: hun wordt niet vergeven.

Zij worden onbarmhartig uitgedreven,
en in een handomdraaien afgedaan.

KARNAVAL

De anonyme pret wordt haastig uitgebuit.
Een pak. Een masker. Maar het hart klopt even
benepen onder 't purper en de scheve
pierrotneus blaast dezelfde adem uit.

Laat nu gerust dees bonte Harlekijn
zijn Reine de nuit publiekelijk omarmen.
Het masker dekt d'identiteit der gijn.

En morgen, Aswoensdag, zullen dees warme
monden elkaar weer sluw en heimlik vinden,

en overspel bedrijven in de blinde
en duistre kamer achter een gordijn.

DODE

Diep in de nacht
is zij gestorven
met haar verworven
vreugden, en zacht,
licht als een zingen,
heeft de geringe
dood haar verwacht.

O heb erbarmen
en vlei haar neer,
opdat haar arme
leven en warme
lippen en ogen
haastig verdrogen
met al hun zeer.

O en laat rijzen
dwars door de grijze
luchten de ziel;
Opdat er valle
troost in de smalle
harten van allen
die zij ontviel.

OPEN DE OOGEN . . .

Open de ogen van de nieuwe dag,
en laat zijn licht losbreken in de schuwe
ogen van mensen die uit hunne luwe
dromen ontwaakten zonder kinderlach.

Laat het daar openspringen, o, het mag
misschien wel zijn als bloemen op de ruwe
ijsvensters, en het onontwarbaar kluwen
van vage drome' ontrolt bij toverslag

en het wordt helder; die ontwaakten duwen
de somberheid van hun gedachten laag
onder het zenith hunner vreugde, traag
rekt zich het lichaam, uit de bolsterruwe
dag springt genoeg geluk weer voor vandaag.

HET KIND

Als een hondje dat wordt uitgelaten,
mag hij 's avonds in de tuin, heel even
met zichzelf over zijn kinderleven
en zijn kinderlike zorgen praten.

Nu is hij een kleine jongen, later
zal hij in de schaduw van de linden
zeker eens het bonte sprookje vinden,
dat nu weglucht over 't vijverwater.

Zal hij alles waar en heilig weten
wat nu angstig schroomt en schemerende
in hem droomt. De stem: Naar binnen! En de
zware deur wordt dreunend dichtgesmeten.

DE GESTORVENE

Maak nu de vensters zachtjes dicht
en sluit behoedzaam de gordijnen
opdat niet 't felle licht beschijne
dit bleek en griezelig gezicht;

Dat dood is, en een stom gericht
over een leven dat in kleine
daggang versleten werd tot zijne
zeer duistre ziel werd weggelicht;

Ver van dit bed waar hij nu ligt,
een groezelige deuk in 't reine
ternederliggen van de fijne
geglansde lakens rond zijn goor gezicht . . .

O sluit nu snel d'onwillige gordijnen,
en maak de schuwe vensters haastig dicht.

WINTER

Over de drempel woei een zee van licht
toen zij de deur onstuimig opengooide;
In 't winterlandschap hieven de berooide
platanen troostloos hun verarmd gezicht.

En verder vrozen sloten krakend dicht.
De zon rees aarzelend aan de gelooiden
vrieshemel en haar schuwe warmte' ontdooide
de bomen niet, noch haar bedroefd gezicht.

Hardhandig leed dat ruw haar lach verstrooide,
heeft in haar hart zijn donker werk verricht,
en hels geschaterd toen zij zich vergooide.

Maar heeft zij zich vergooid? Van toen af licht
blinkende zuiverheid in haar, en het gekooide
verlangen dat haar eens opzichtig tooide,
straalt nu verlost en rein in haar gezicht.

ROUW

Was dit dan slechts aan ons beloofd:
een zwerven tussen weifelingen,
verloren her- en derwaarts dringen
en moe te zijn, en leeggeroofd?

Verlangend toegevouwen hingen
als bladeren rond zonnig ooft
de vreugden om dit vrouwenhoofd.

Ach, in de ogen zijn het zingen,
het lachen en de glinsteringen
ineengestort en uitgedoofd.

DOODSANGST

De doodsangst die in moëe' en uitgezakte
ogen van oude mensen staat te lezen;
De felle angst dat eens de dood de wrakte
der oude lichamen de baas zal wezen,

en dat z'als een te lang bewaarde taart
plots in elkander zakken en verzuren
is straf genoeg voor wie in stoomtramvaart
gezapig boemelden door lege uren.

En 't leven als een uitverkoopje namen;
Er was voor hen altijd veel weggelegd,
waarmee zij retireerden achter 't hecht
verband der bleke, goedgesloten ramen.

Maar nu? Wat bleef er van die wondre tover?
Het lichaam wil niet meer, de geest is ziek,
de handen trillen, en sinds jaren schoof er
geen jong en stralend glimlachen meer over
de wangen van dit dorre mechaniek;

Open Uw ogen, lieve Dood, en doof er
behoedzaam en voor goed dees angstpaniek.

NOVEMBERNACHT

Nooit of te nimmer zou het zoover komen,
kreet zij uitzinnig, maar de bomen lachten
en strooiden ijzel in de lichtbenachte
felglinsterende tuin. Dit was het omen.

Dit was het omen, maar een trage, zachte
novembersneeuw was goedig om te komen.
Ach, waarom heeft hij haar niet meegenomen
en weggesneeuwd? Of was zij niet bij machte

haar droom te geven voor een schoner dromen
in werelden die aan de zwaarbevrachte
verlangens vleugels geven, opdat nooitgedachte
dagen van zon en lachen bloeiend openkomen?

Men weet het niet. Men weet zo weinig. Lome
berusting lag reeds zwaar in de ontkrachte,
tersluikse vingers die zijn naam aanbrachten
in de bevroren ruiten, en de bomen
waren nu stilgesneeuwd, er hingen vrome
zingende sterretjes in tak en twijg, de dromen
verdwenen oostwaarts, waar de zon reeds lachte.

NACHTELIK BESEF

De nacht brandt fel en vele lampen branden
in grauwe huize' een onwaarschijnlijk licht;
De stilte staat als een verschrikt gezicht
geslagen aan de doodse kamerwanden.

En, in de roze kommen van haar handen
lopen de marmerbleke lijnen vederlicht,
kruisen en kringelen, maar welke stranden
openen voor dit lot een vergezicht?

Ach, ten avond gaan de bloemen dicht;
Lampen walmen en verstikken, op de landen
klampt het duister, achter bange handen
schemert nog het wit van grage tanden,
maar de bete' is bitter en de mond klemt dicht.

HANDEN

De handen: van begeren opgezwollen,
steenrood, en vingers grijperig en heet;
Hakend in vreugden van het overvolle
zinlike leven dat zich aan een dolle
verwoestingsdrift te loor gegeven weet.

In hoeveel duivelse vervoeringen
hebben zij zich bacchanties losgemaakt
om, roofvogels, te danse' in wijde kringen
en neer te schieten op verblindend naakt?

Maar dit is al voorbij nu zij gelaten
ter witte lakenen liggen gestrekt,
met de vergiftigde, gezwollen vaten,
waardoor de stijve bloedstroom moeizaam trekt.

Zij zullen alles hebben losgelaten,
voordat de veerboot aan de Styx vertrekt.

ONTWAKEN

Het is een duister drijven, dat aanhoudend
als een scherp pijn doen in ons leven woelt,
en over wering van geduld benauwend
de schuimen van zijn zwarte vloedgolf spoelt.

En het is niet bekend, vóór dat het klauwend
zijn vingervaste greep wegzuigend schuift
op ál wat werd verwacht, als 't eindelijk grauwend
dagworden over nachts beklemming huift.

O, dan te voelen hoe in 't warm en blauwend
ochtendbeginnen een vals regenen
inzetten gaat, en wij 't ontwaken knauwend
vervloeken moete' in plaats van zegenen.

DE VERLORENEN

Het besef dat wij voor goed verloren
aan de sterkste aandrift in ons, gingen,
en dat wij nog slechts hartstochtlik zingen
in de uren dat w'onzelfen dwingen
aan een ander eenzaam leven te behoren;

Het wordt sterker naar wij alles smoren
in de dans der stralen die verdringen
boze nachten waarin verloren
vreemde stemmen schel en haastig zingen:

los te laten van de glans der dingen
om in een vervloekt en uitverkoren
ogenblik wild overboord te springen.

DE JONGE PRIESTER

Hij reisde met mij in dezelfde trein
door d'evangeliese Zondagsrust;
Later, als we beiden vergrijsd zullen zijn,
wordt dit herdenken last of lust . . .

Zijn blik was jong als de liefde Gods,
en zijn stem was een lief gebed;
zijn krachtige handen omklemden vol trots
Bunyan's Progress, in 't Hollands gezet.

En we stommelden voort in de rommelende trein
door d'evangeliese Zondagsrust;
Ik dacht aan de weelden van menig festijn,
hij had nooit nog een meisje gekust.

Maar zijn ogen verrieden één ogenblik
het leed dat gevangen houdt
de mens die zijn leven tot een hel
van vreugdeloosheid bouwt.

Ik heb niets gezegd toen, maar veel gedacht,
oog aan oog met een klein verdriet;
Dat fluisterde mij zijn dwaasheid in,
van de mijne sprak het niet,

misschien dat dees nacht hem liefde brengt,
en aan mij een stil gebed;
Maar hoe dit zij, ééns komt elk mens
van Troje tot Nazareth.

En als hij deze avond vroom
en schuldeloos verbrenst;
Dan grijpt hem in een wulpse droom
het vuur dat allen zengt.

En als ik deze avond wild
en teugelloos geniet;
Dan grijpt mij in een zelfde droom
een teugelloos verdriet.

En we reizen nu saam in een zelfde trein
door d'evangeliese Zondagsrust;
Later, als we beiden vergrijsd zullen zijn,
wordt dit herdenken last of lust . . .

KORT

I

Wie vat der wereld diepten in kwatrijnen?
Geen woord vermag hen fonklend te omheinen.
Zij wijken grondeloos en vluchten en
als men z'omvat zijn zij niet wat zij schijnen.

II

Hoe wilt gij dat dit somber leven ga
gelijk een sprookje zonder wederga,
een tuin van lust, een paradijs van vreugde?
Nog altijd rijst het kruis op Golgotha.

III

De nacht trekt blauwe kringen onder d'ogen
van hen die 't leven te doorgronden pogen.
Maar d'ochtend vindt hen moe en leeg en stom,
aan hun begeerten feller vastgezogen.

IV

Ontzenuwd gras groeit tussen grauwe steen.
Zo groeit een leven weg en nergens heen.
Het tracht vergeefs zijn wortels uit te strekken.
De diepte, God, vindt het in U alleen.

V

Kleurt feller nog de wijn het rillend ochtendrood,
't verhoedt de komst niet van de bleke vogel Dood.
Drink, drink! Het laatste uur is in uw glas getuimeld!
En open voor het laatst uw hunkerende schoot.

(*Khayyám*)

VI

Niet, dat zij tuimelden van roes tot roes,
de vreugd bejaagden staag van kroes tot kroes
is hun groot schuldig zijn, maar dat zij nimmer
de beker ledigden tot aan de droes.

VII

De Dood beheerst de vale horizont
van wie aan winstbejag zijn hart verbond.
De schatten stapelen tot hoge torens.
Uw handen breken hen tot op de grond.

VIII

Gij die u zelf een duchtig strijder heet,
die 't onrecht achtervolgt, apologeet
des twijfels aan de grond van al het zijnde;
Die Gods geboden preekt, maar God vergeet.

IX

't Veiligst bezit wordt ruw kapotgeslagen;
Eens loert door 't brekend licht der lentedagen
het bitter eind van aardes feestgetij.
Licht zijn de schreden die naar huis toe dragen.

X

Tover van trans tot trans verblindend vol
met vreugdes lach en lied dees werldebol.
Laat liefde zingen en bekoring dansen;
Het kruis rijst hooger naar ik het onthol.

XI

Als alles mij ontvalt in deze tijd
van Godsverraad en onbarmhartigheid;
En haten elke horizon verduistert,
bindt mij uw greep rotsvast en voor altijd.

XII

O leven, waarin alles blind vergaat,
waaraan de mensenziel zich wild verzaadt,
neem, neem de glans van alle schone dingen!
Licht blijft de ziel die naar God openstaat.

FRAGMENTEN UIT EEN VROUWENLEVEN

I

Ze leefde in een dorp dat rozig sliep
ver van het leven in de grote steden;
En was met 't klein geluk zo zeer tevreden,
dat zij niet hoorde hoe het leven riep.

Aan haar die slechts de dingen zacht en teer
van aanzien kende, was dit roepen vage
boosheid die zij ervoer als onbehagen;
Ze vouwt haar hande' en ligt glimlachend neer.

Des morgens, als aan dorpse horizon
de dag te voorschijn brak in volle weelde,
vroeg zij zich lachend wat zij zich verbeeldde
toen zij, in angst, zich bleek op God bezon.

Alles wat in de nacht demonies leek
heeft nu de glimlach van een kind gekregen;
De vogels zingen langs de lichte wegen
en 't water spartelt zilver in de beek.

II

Maar sterker brak het roepen tot haar baan;
De nachten stroomden vol van zijn bevelen;
Ze kon 't zich zelve langer niet verhelen,
en ze wist zeker nu te moeten gaan.

O mijn lief leven . . . maar ik ga, ik ga . . .
Diep kreunend moest de deur zich overgeven.
De lieve dingen uit haar kinderleven
liepen haar bang en handenwringend na.

III

Z'ontwaakt na jarenlange felle strijd
een morgen, als het zonlicht in de kamer
schuin neervalt als voor jaren, tuis . . . een hamer
klopt plotsling 't hart in haar opstandigheid.

Herinnering aan blijde kindertijd
wist zich van nu af bij haar in te dringen;
's Nachts hoorde zij zichzelf weer liedjes zingen.
en speelde weer, en was vol zaligheid.

Dan, 's morgens, als de kille winterdag
haar grimmig opriep tot haar bezigheden,
doofde de glans van 't glinsterend verleden
en stierf de naklank van haar kinderlach.

Zij ging dan door de koude, lege stad,
vervreemd van alles en zich zelf, een moede
eenzame, die gewoontevast haar roede
genomen had en pelgrim was en bad.

IV

En nu terug in 't dorp dat rozig sliep
ver van het leven in de grote steden,
zag zij het huis uit kindtijds ver verleden,
en ging zo haastig, dat ze struiklend liep.

O, dat ik dit nu alles wedervind!
De vogels zongen in de hoge bomen
hun oude liedjes door de warme' en lome,
de teder koesterende zomerwind.

En zij kon niet verhoeden dat ze riep:
Dit is van mij . . . het is mijn eigen leven . . .
Maar niemand wilde haar een antwoord geven,
de oude dingen niet en 't kind dat even
zorgloos als vroeger zij, in h  r rijk liep.

Hun donkre blikken zagen 't oud gezicht
wantrouwend aan, als waar 't een onbekende;
Haar droeve ogen sprongen vol ellende,
maar zij hielden de hunne afwerend dicht.

Zij wilden niet bedroefd worden bemind;
Ze waren van een blijde, een naieve
wereld van veel zachte worde' en lieve
koesteringen van een lachend kind.

En zacht schreiende is zij heengegaan.
O, dat nu de tranen wilden komen!
De trotse huizen en de fiere bomen
zijn eerbiedig voor haar op zij gegaan.

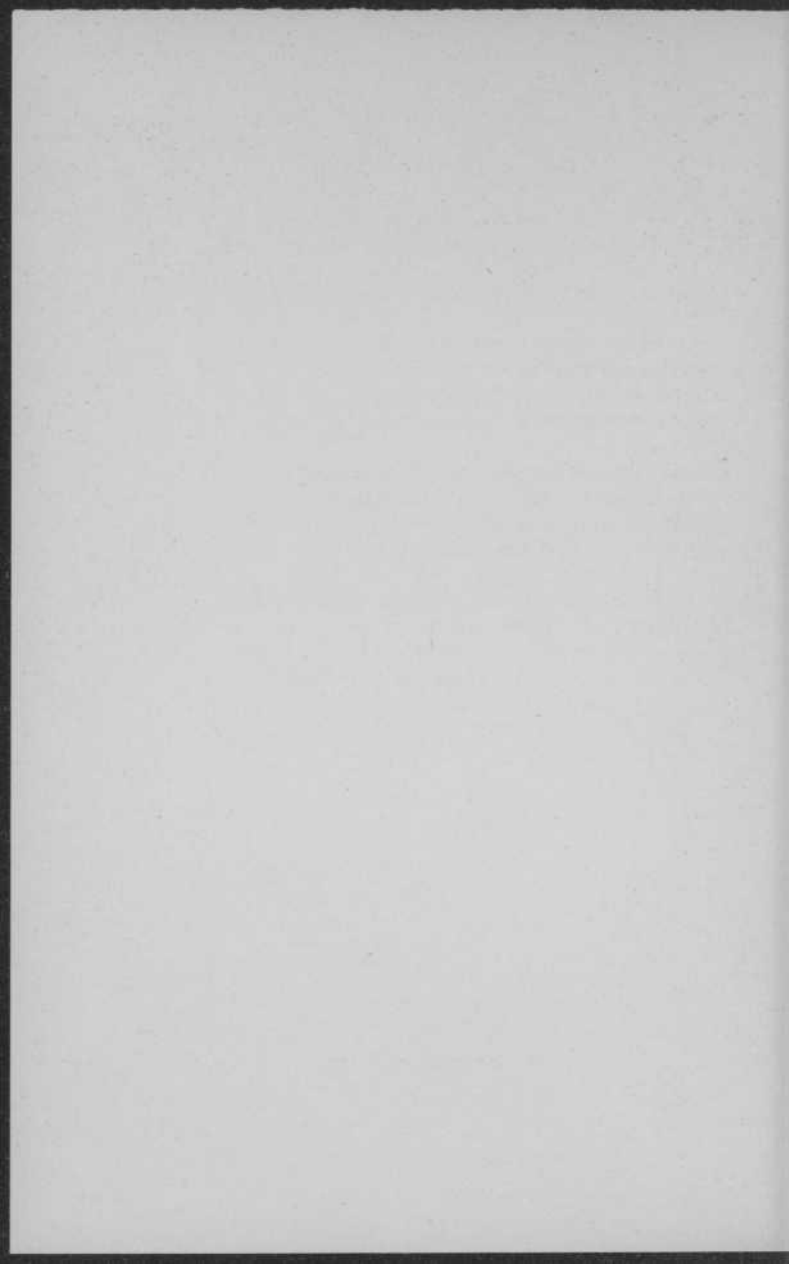
Weer meegenomen door de zwarte trein
heeft zij dit diep en blijvende ervaren:
Men kan slechts van de blijde kinderjaren
of van de droefheid van de wereld zijn.

En wie de grens van kindsheid overschrijdt
om last van leed en droefheid mee te dragen,
zal in zijn eenzaam hart moeten verdragen
het eenzaam kind dat klagend om hem schreit.

Maar o, wees niet ontmoedigd dat dit moet!
En o, wees dankbaar dat gij kunt ontzeggen!
Want eens zal God het in Uw armen leggen;
Dan is het bij U, en het blijft voor goed.

LYRIESE PORTRETTE

I. BEKERING

Hij wilde schrijver zijn, en veel Merijntjes,
één kroelend kinderparadijs uit d'inkt opscheppen;
Zijn leven werd een pennehaastig reppen
naar roze verzen met veel tierlantijntjes.

En kindervoetjes tripten dan veel later
in dunne letters in het miezrig blaadje,
produkt van een verbeterd pariaatje,
dat roem vergaarde op droog brood en water.

Maar 't bleek het ware niet, de levenloze
spichtige lettertjes verbleekten spoedig;
't Papier vergeelde, en het overmoedig
uitgevertje stierf aan tuberculose.

Toen kwam hij plotsling voor zichzelf te staan,
en schiep zich zeven dochters en vijf zonen,
en schommelt zachtkens voor de domme konen
der jongste werkelijkheid zijn pen, die baan na baan
als rammelaar beschrijft, en voelt zich wonen
in paradijzen die in inkt vergaan.

II. VOOR HAAR

Haar blauwe ogen, ach, haar blauwe ogen,
ze hebben mij zo overtuigd bedrogen.

Haar rode lippen, ach, haar rode mond,
die elk verlangen spits de hals afbond.

Das Liebste wird vom Herzen weggescholten,
adieu. Ik ga naar Venlo of naar Holten.

Daar wacht mij bij de tee een nieuwe bruid,
breke mijn hart, rinkinkle 't als een ruit.

Misschien is zij zeer schoon; misschien staat zij in knop,
misschien ook hang ik mij in arren moede op.

O, blauwe ogen, rode mond, das Liebste, Venlo, tee,
zielsinnig voorgerecht, liefdessonate' in E . . .

III. EEN JONKVROUW

Haar blazen van ongerepte ere,
in korset en staneol bewaarde deugd,
heeft de duivel gelardeerd met zere
vlekken toen zij in een woest begeren
tol betaalde aan haar warme jeugd.

Liep zij in het water? Vond men hare
zachte polsen bloeden in het bed?
Of haar loensend door een hennepvenster
in een hoek van 't maagdlik kabinet?

O welnee, ze liep met zachte tred
stil en zedig ter verbaasde deur en
heeft èn eer èn deugd buiten gezet.

IV. EINDE VAN EEN FATSOENLIK MEISJE

Zij ging, gemarteld tot in 't diepste merg
door haar verlangen, dat onvruchtbaar toefde
in 's levens rijke tuin, ach, zij behoefde
een kleine zonde' en is dat nu zo erg?

Het dier staat enkel in de mensen op
waar het bewust geroepen wordt ten zege;
Ach . . . liefde , . . naar Helene Swarth verkregen
smartvol, daar het het leed houdt in haar krop . . .

Nu ja, zo erg was 't niet. Ook sprong zo boud
in hare ziel de waarheid niet naar voren;
Ze liep neerslachtig in de wind, verloren
in zelfbeklag, ze was zo moe, werd oud,
en nooit meer zou ze iemand toebehoren.

Een kleine kroeg, een grauwe muurblok met
valslichte ramen, en ze is reeds binnen.
Nu zal de toverfilm haar draai beginnen,
denkt ze, drinkt bier en rookt een sigaret.

Er komt er een — een grove vleierij.
Ze voelt iets breken. Nee, wat denkt U wel?
't Fatsoen springt wrekend op, goddank, denkt zij
uitzinnig, nee, men wordt zo gauw geen del.

's Morgens zijn er al gauw de burens bij
en trekken 't slappe lichaam uit de wel.

V. DE GEARRIVEERDEN

Het scheve lachen der gearriveerden
— een wortelloos en nikserig kabaal —
klinkt protserig door de geparnasseerde
verwaten ruiten der audiëntiezaal.

O, wil aan mij joyeuse entree verlenen;
of wellicht ga ik op een kinderkaart?
Ach, in het hart van wie hier binnen benen,
bleef van het kind geen sikkepit gespaard.

En waarom ook? men kan veel schoons bedrijven,
terwijl men aan zichzelf verloren gaat;
als woorden rijmen, kan men verzen schrijven:
konfeksie in de Gids; in Elsevier naar maat.

VI. HELENE SWARTH

Wie kan ze zonder tranenstuijpjes lezen,
de liefdevaerzekens van Juffrouw Pierewiet?
misschien zijt gij een zo koelbloedig wezen,
dat gij nog daarom lachen kunt. Ik niet.

Ik niet. Geenszins. En toch — maar waarlik,
de rots waartegen zij zo muurvast leunt,
begint te trillen, en een lachen kreunt.
Waarom ook niet? *Ik* lach wel onbedaarlik.

Zo wil 't de wet der sterke' affiniteiten,
dat dit vers grof en geesteloos zal zijn:
Te lezen van een halve' eeuw minnepijn
die 't hart braaf rijmend op papier wou smijten.

VII. WILLEM KLOOS

Het diepste-binnen-Inzijn moet wel zeer
diep-Binnen-dieper-Binnenst zijn geborgen,
want Diepst! maar stil! 't Oneindige komt morgen;
Tans heeft de Nieuwe Gids geen ruimte meer.

Het is geen kleinigheid, door wind en weer
de Al-Oneindigheid te Be-Sonnetten;
In Oer-Gronds-Diepte 't duidlik merk te zetten
van een nooit Af-te-Dalens-moede heer.

Knus-Snoezig is 't soms ook. Dit kan gebeuren,
als j' in een werk van vele bladen druk,
alsmaar je lieve Jeanne' uit puur geluk
aan Hare Tenen door het Bos wilt sleuren.

Dit is de psychies hoogste Kunst van alle:
de waarste Waarheid (en dies nooit bevreesd)
te zoeken in dit Binnendenkens Feest;
En zonder daarbij vast in Slaap te vallen.

VIII. ALBERT VERWEY

Steriel, steriel! Maar durf 't vooral niet zeggen.
Men mag een Prof. niet in de luren leggen.

Nochtans bevinden zich bergen en meren
tussen gedichten schrijven en doceren.

Maar toch: een ondernemend rijmer laat er
zich niet weerhoude' en snelt dwars door het water

Parnassuswaarts. Daar zitten reeds zo velen
zich zelve en de mensheid te vervelen.

Vrees niets. Geen muze zal uw schaamrood kussen;
Op deze top tjilpen vreedzaam de mussen;

De dichters wonen op Vesuviussen.

IX. INA BOUDIER-BAKKER

Zij klopte, en de deur ging langzaam open,
een weinig aarzelend, alsof ze niet
wou wijken van het pralende gebied
dat tans in boekvorm oov'ral is te kopen.

Het leven van de Amsterdamse heren
en joffren is tans muurvast vastgelegd
in vele bladen druks — Het zij gezegd:
men leest er uit, hoe alles kan verkeren.

Blonde en bruine, magere en dikke
omes en nichten, Ahnengalerie.
Een smeuiġe familie-potpourri
(vriend Tauber staat zijn mond al af te likken)

maar toch héél aardig. Boeiend ook. Vergeet er
toch niet het vele werk dat moest verricht
voor dat een opoe/pa groeide' uit elk wicht.
Het is alleen: Couperus deed het beter.

Hoera, Hoera! De Nutsdepartementen
hebben nog nooit zo'n rijke dis gehad;
En vreten zich al kwebbelende zat
aan deze reuze-pudding met véél krenten!

X. FRANS COENEN

Gij enig frisgeblevene en jeugdig
resterende van een verzuurd geslacht,
dat Holland op wou stoten in het vreugdig
jagen der wolken, met hun pennekracht,
(en dan een bord er bij met: nooit gedacht . . .)

Gij werkelijk levend levende, de binnen-
en andre denksels van heer Kloos ten spijt,
die in de besjeskamer van 't seniel beminnen
een weinig gewaardeerde nuchtre zijt,

ik groet u met de pen, dit deugdlik wapen
waarmee gij onvermoeid de hoofden splijt
van die om 't een of ander eeuwfeest draven
als zij niet tooste' op hun onsterfelijkheid.

Ach, holland slaapt, en laat lief holland slapen,
men heeft geen tijd zelfs, doden te begraven,
dit land ziet groen en geel van aakligheid.

XI. G.K.

*De beursberichten zijn zelfs voor de
letterkundige interessanter.
Een nummer als dat van October be-
vat een woestijn van verzen.
(G. K(nuvelder) over „Het Venster“.*

Welaan, G. K.! Lees trouw de beursberichten;
Misschien dat 't tot kritiek u inspireert.
Wij zijn niet zo poëties om te dichten
als Royal Dutch of Fox Film likwideert.

Maar stoot ons daarom niet uit uwe gratie;
Al zijn we' aan Wallstreet niet geparenteerd,
nog altijd staat ons arm en uitgeteerd
skelet met Ome Jan druk in relatie.

Gelukkig toch, dat topics U vermaken,
en dat de goudklausule' U interesseert;
Er blijft dan nog een kans om ongedeerd
te wisslen de woestijn die u baisseert
voor beursoasen die uw hart vermaken,
en waar ge wellicht nog een vers noteert.

XII. DE VOORAFGAANDEN

En zijt gij mij nu allen boosgezind?
(wat dees drie ij's de waarde toch verhogen
van dit bevallig vers). Heb mededogen
en denk: Hij is in onze tuin een kind

dat zeer lichtvaardig speelt met reputaties;
Ach, dat gij om zijn dwaasheid hem bemint!
Wellicht dat hij zich tijdig dan bezint
en lieve woordjes spreekt bij uw krematies.

Maar wat hem wortelvast met U verbindt,
is, dat hij, mocht hij zich misschien omgorden
om ook een blaadje aan de boom te worden
(van groot verdriet) ook hem de felle horde
die na hem komt, wreedaardiglik verslindt!

INHOUD

Visschotel	5
De Waanzinnige	6
Fatsoen	7
Karnaval	9
Dode	10
Open de Ogen	11
Het Kind	12
De Gestorvene	13
Winter	14
Rouw	15
Doodsangst	16
Novembernacht	17
Nachtelik Besef	18
Handen	19
Ontwaken	20
De Verlorenen	21
De Jonge Priester	22
Kort (Twaalf Kwatrijnen)	24
Fragmenten uit een Vrouwenleven	27

LYRIESE PORTRETTE

I. Beking	35
II. Voor Háár	36
III. Een Jonkvrouw	37
IV. Einde van een Fatsoenlijk Meisje	38
V. De Gearriveerden	39
VI. Hélène Swarth	40
VII. Willem Kloos	41
VIII. Albert Verwey	42
IX. Ina Boudier-Bakker	43
X. Frans Coenen	44
XI. G. K.	45
XII. De Voorafgaanden	46

Gedrukt bij de firma Boosten & Stols te Maastricht
in December 1932.

ANNUAL REPORT

